

New Hope Luterilainen Seurakunta

189 Regent Street
Sudbury, Ontario
P3C 4C4

1.8.2021 – 10. sunnuntai helluntaista

Uskollisuus Jumalan lahjojen hoitamisessa

Tekstit

Päivän psalmi	Ps. 119:129 – 136
1. lukukappale	Sanal. 3:27 – 32
2. lukukappale	Ap. t. 20:17 – 24
Evankeliumi	Luuk. 12:42 – 48

Esirukouksissamme: Ruth, Fred, Esme.

Jumalanpalvelukset ovat peruutettu.

Tulevia tapahtumia

Ke 4.8.

klo 10 – 13 Keskiviikkokahvila **Regent St.** (pihalla)

Su 8.8.

Saarna sähköposti

Alustavasti suunnittelemme myös kaksikielistä syyskauden avajais-jumalanpalvelusta sunnuntaille 12. syyskuuta klo 10 Voima-salissa, joten merkitse tuo tapahtuma kalenteriin.

Valmistautuessamme tuleviin kokoontumisiin, muistutamme että jumalanpalveluksiin tarvitaan avustajia elokuusta alkaen. Harkitse osallistumista tähän tärkeään toimintaan ja jos olet kiinnostunut, soita Hilkaalle toimistoon 705-673-2933 tai lähetä sähköpostia office@nhlc.ca.

Psalmi. Ps. 119:129 – 136

Sinun liittosi on ihmeellinen, siksi minä tahdon uskollisesti pysyä siinä. Kun sinun sanasi avautuu, se valaisee, tyhmäkin saa siitä ymmärrystä. Minä huohotan suu auki, minä janoan sinun käskyjäsi. Katso puoleeni, anna armosi –se on niiden oikeus, joille nimesi on rakas. Tee kulkuni vakaaksi ohjeillasi, älä anna minkään vääryyden vallita minua. Vapauta minut sortajistani, että voisin noudattaa säädöksiäsi. Kirkasta kasvosi palvelijallesi. Opeta minut tuntemaan käskysi! Minun silmäni ovat tulvillaan kyyneliä, koska lakiasi ei noudateta.

1. lukukappale: Sanal. 3:27 – 32

Älä kiellä apuasi, jos toinen on avun tarpeessa ja sinä pystyt tekemään hänelle hyvää. Älä sano lähimmäisesellesi: »Mene nyt ja tule toiste, huomenna minä annan!» – kun sinulla kuitenkin on mitä antaa. Älä puno juonia naapuriasi vastaan, joka pitää sinua ystävänään. Älä ryhdy kärjöömään, jos toinen ei ole tehnyt sinulle pahaa. Älä kadehdi väkivallantekijää, älä mieli niille teille, joita hän kulkee. Väärämielistä Herra kammoksuu, mutta oikeamielisen hän ottaa suojaansa.

2. lukukappale: Ap. t. 20:17 – 24

Miletoksesta Paavali lähetti sanan Efesokseen ja kutsui seurakunnan vanhimmat luokseen. Kun nämä olivat tulleet, Paavali puhui heille: »Te tiedätte, millä tavoin minä kaiken aikaa, siitä päivästä alkaen

jona tänne Aasiaan tulin, olen toiminut teidän keskuudessanne. Olen palvellut Herraa nöyryin mielin, kyöneleet silmissä, kaikissa koettelemuksissa, joita juutalaiset juonillaan ovat minulle aiheuttaneet. En ole vaiennut mistään sellaisesta, mikä on teille hyödyksi, vaan olen julistanut sanaa ja opettanut teitä sekä julkisesti että kodeissanne. Sekä juutalaisia että kreikkalaisia olen todistuksellani taivuttanut kääntymään Jumalan puoleen ja uskomaan meidän Herraamme Jeesukseen. »Nyt on Pyhä Henki sitonut minut ja vie minua Jerusalemiin, enkä tiedä, mitä siellä on osakseni tuleva. Tämän vain tiedän: joka kaupungissa Pyhä Henki vakuuttaa, että minua odottavat kahleet ja ahdinko. Eloon jäämiseni ei minulle kuitenkaan merkitse mitään sen rinnalla, että pääsen matkani päähän ja saatan loppuun Herralta Jeesukselta saamani palvelutehtävän: julistaa evankeliumia Jumalan armosta.

Evankeliumi: Luuk. 12:42 – 48

Herra vastasi:

»Kuka on uskollinen ja viisas taloudenhoitaja, sellainen jonka isäntä asettaa huolehtimaan palvelusväestään ja jakamaan vilja-annokset ajallaan? Autuas se palvelija, jonka hänen isäntänsä palatessaan tapaa näin tekemästä! Totisesti: hänen hoitoonsa isäntä uskoo koko omaisuutensa. »Palvelija saattaa kuitenkin ajatella: 'Isäntä ei tule vielä pitkään aikaan!' Niin hän alkaa piestä palvelijoita ja palvelustyttöjä, syödä ja juoda ja juopotella. Mutta päivänä, jota tuo palvelija ei arvaa, hetkenä, jota hän ei tiedä, hänen isäntänsä tulee ja hakkaa hänet kuoliaaksi, ja niin palvelija saa saman kohtalon kuin epäuskoiset. »Jos palvelija tietää, mitä hänen isäntänsä tahtoo, mutta ei varaudu siihen eikä toimi hänen tahtonsa mukaan, hän saa monta raipaniskua. Jos taas palvelija tietämättään tekee sellaista, mistä rangaistaan raipoin, hän pääsee vähillä iskuilla. Jolle on paljon annettu, siltä paljon vaaditaan, ja jolle on paljon uskottu, se pannaan paljosta vastaamaan.

Saarna

Pastori Vihtori Leskelä

Isokyrön seurakunta, Isokyrö

Rakkaat ystävät siellä Kanadassa. Kunpa voisinkin olla kanssanne ja oikein halata teitä jokaista. Minulla ja vaimollani Katariinalla on ollut teitä ikävä. Ilolla ja kaiholla olemme Kanadan aikojen valokuva-albumeitamme katselleet ja kuunnelleet uutisia seurakuntanne tapahtumista. Surullisin silmin olen aika ajoin lukenut rakkaiden seurakuntalaisten kuolinuutisia. Sain ilon ja kunnian pitää teille saarnan näin paperin välityksellä. Tässä seuraavassa ajatuksiani päivän teksteistä.

...

Sananlaskujen teksti alkoi sanoin: *Älä kiellä apuasi, jos toinen on avun tarpeessa ja sinä pystyt tekemään hänelle hyvää. Älä sano lähimmäisesellesi: "Mene nyt ja tule toiste, huomenna minä annan!" – Kun sinulla kuitenkin on, mitä antaa.*

Älä siis valehtele toiselle, että myöhemmin annat, jos kuitenkaan et anna. Ja jos sinulla on nyt mitä antaa niin anna kyselemättä.

Raamattu kehottaa kerta toisensa jälkeen anteliaisuuteen. Sellaiseen anteliaisuuteen, joka sattuu meihin. Sellaiseen anteliaisuuteen, jota toiset eivät harrasta. Epäoikeudenmukaiseen anteliaisuuteen. Siis sellaiseen joka ei perustu mihinkään järkevään yleisesti yhteiskunnassa tunnustettuun ajatukseen. Se ei perustu vain siihen, mitä yhteiskunnassa yleensä pidetään oikeana. Se ei perustu lakiin.

Mitä Jeesus sanoi? *"Jos joku vie sinulta viitan, anna hänen ottaa paitasikin. Anna jokaiselle, joka sinulta pyytää, äläkä vaadi takaisin siltä, joka sinulta jotakin vie. Niin kuin te tahdotte ihmisten tekevän teille, tehkää te heille."*

Yksi keskeisin perustelu Raamatussa tälle antamiselle ja jakamiselle on se, että mikään ei ole todella meidän omaamme. Kaikki on vain lainaa. Mutta tämä ajatus meidän on joskus todella hankala hyväksyä. Periaatteen tasolla me sanomme tälle ajatukselle heti, että "Kyllä, näin se on! Aamen!",

mutta sitten me katsomme kaikkea, mitä meillä on ja toteamme hiljaa ”Tämä kyllä vain minun”, ”Minä saavutin sen, minä tein sen, se on minun”.

Yksi suurimpia perkeleitä tässä maailmassa on se, kun me katsotaan kaikkea, mitä meillä on ja sanomme, että minä tämän kaiken saavutin. Ja kuitenkin Raamattu sanoo, että tämä annettiin sinulle. Kaikki, mitä sinulla on, on lahjaa.

Onko tässä järkeä, tässä Raamatun ajatuksessa? Että sekin, minkä olet vaivaa nähden koonnut, minkä eteen olet vuosikymmeniä tehnyt työtä, on oikeasti lahjaa? Kuulkaa, kyllä siinä on. Ainakin minun mielestäni.

Kukaan meistä ei valinnut syntyä. Sitä, milloin ja mihin me synnyttiin. Kukaan ei valinnut vanhempiaan, heidän heikkouksiaan tai vahvuuksiaan. Kukaan ei valinnut monesko olet sisarusarjassasi ja minkä aseman siellä saat. Kukaan ei valinnut omaa fyysistä olemustaan, hintelää tai lihaksikasta olemustaan. Kukaan ei valinnut persoonaansa tai temperamenttiaan. Sekin annettiin jo geeneissä. Jos sinulla on kykyä oppia kieliä, se on lahja. Jos sinulla on psyyken kantokykyä pyöritellä monimutkaisia abstrakteja asioita päässäsi tai sietään suurta stressiä, sekin on lahja. Jos vanhempiesi esimerkki tai opetus teki sinusta ahkeran, se on lahja. Jos sinä olet luonteeltasi sellainen, että et osaa olla jouten, se on lahja.

Missä on sinun kunniasi tässä? Missä sinun ansio ja saavutus, jos sinä vain olet sitä, miksi sinut tehtiin? Millä oikeudella sinä katsot kaikkea rahaa, mökkejä, taloja ja sanot, että ”Vain minun”. Jos kuitenkin kaikki edellytykset sinulle annettiin.

Henkilökohtaisissa ominaisuuksissa, resursseissa ja mahdollisuuksissa, jokainen meistä seisoo tukevasti menneiden sukupolvien hartioilla. Miten kukaan meistä voi sanoa, että ”Kaikki tämä on vain minun”.

Meidän jokaisen elämä seisoo niin tukevasti kaiken sellaisen varassa, mitä meille pyytämättä annettiin.

Hautausmaalla kun kävellään niin siellä ne hautakivet meille kuiskaa, että me kaikki ponnistetaan menneiden sukupolvien harteilta. Ja ne hautakivet suorastaan huutaa, että sinunkin aikasi tulee luopua kaikesta.

Loppukädessä sinä ja minä ja ne menneet sukupolvet kaikki seisomme Jumalan harteilla. Me seistään sen varassa, mitä Hän meille päätti antaa. Kaiken lähde on meidän Jumalamme.

Jeesuksen vertaus puhui hyvästä ja kelvottomasta palvelijasta. Luen sen nyt vielä uudestaan...
Luuk.12:42-48

Meidän pitäisi olla uskollisia Jumalan palvelijoita, jotka käytämme hänen omaisuuttaan oikealla tavalla. Kaiken tämän Jumalan tahdon mukaisen toiminnan pohjalla on se syvä ymmärrys, että kaikki on lahjaa. Jopa se, mitä sinä pidät suurimpana saavutuksenasasi maan päällä, on lahjaa.

Sinä hoidat toisen omaisuutta ja Jumala on antanut ohjeet sen käytölle. Mietipä tuota, millaisen vastuutehtävän sinä olet saanut. Ja miten olet suoriutunut. Kasvaako se korkoa, mitä sinuun sijoitettiin.

Olen ymmärtänyt ja kokenut, että Jeesuksen ehdoton rakkaus ja anteeksianto sinua ja minua kohtaan on sitä suurinta omaisuutta, mitä meillä on annettu. Jaathan sinä sitäkin anteliaasti? Kaikille niillekin, jotka eivät sitä ansaitse. Jaathan sinä sitä anteliaasti, sillä sitä Jeesus sinulta odottaa.

*Ole hyvä ja muista lähettää uhrilahjasi.
Lahjoittamisen helpottamiseksi meillä on nyt lahjoittamispainike
New Hope seurakunnan nettisivulla osoitteessa www.nhlc.ca
Aikaisemmat sunnuntaisaarnat löytyvät nettisivulta.*

Puh: 705-673-2933 E-mail: office@nhlc.ca Verkkosivu: nhlc.ca
Facebookissa: New Hope Lutheran Church
YouTubissa: New Hope Lutheran Church Sudbury